

בחולות

מתוך

נ. צ'רושין / נ. סלדקוב "מצפון דרומה"

**קוראים במדבר ליום מעונן ולח, ולא
ליבש ומלא שמש! קצת עשב ירוק ניתן
לראות במדבר רק בסתיו.
אבני המדבר השחירו מהשמש, החמר
נסדק מחום. שיחים, דומים לחבילות
חוט דוקרני מתגלגלים ברוח. ריק
במדבר.
אך זה רק במבט ראשון. במדבר חיים
תושבים מעניינים – ציפורים, חיות,
לטאות, וחיפושיות. ומתרחשים
מעשים מעניינים.**

**המדבר הוא צהוב וכחול.
צהוב – החולות תחת הרגליים, סביב,
כמה שרק העיניים יכולות לראות
ואפילו הלאה, אל עבר לאופק.
כחול – השמיים. הם מדבריים וגם הם
ללא סוף, כמו החול.
הכל במדבר לא רגיל ולא מובן. החול
הוא כמו קטיפה. ביצות לבנות מלאות
מלח. חרשות עצים עקומים ויבשים,
קרחות חימר חלקות וחזקות כמו
אספלט.
נהרות ואגמים ללא מים, כי בקיץ
המים מתייבשים. עצים ללא צל, כי אין
עליהם עלים. הרוחות לא מרננות – הן
חמות כמו אש. הגשם מתייבש עוד
לפני שמגיע לאדמה. "מזג אוויר יפה"**

בית הגרביל

גרביל החולות ישב לפני המאורה שלו ונהנה. כמה טוב שהשמש זורחת. מחממת פעם צד ימין ופעם שמאל, פעם מלמעלה ופעם מלמטה. ואילו לא הייתה לו עבודה, היה יושב כך כל הזמן ומתגלגל מצד לצד. אבל צריך לעבוד, לקצור עשב ולסחוב אותו למאורה שלו.

אלא כולם מפריעים! רק תחשבו - אתם חושבים שהעיט ככה סתם מסתובב בשמיים? הוא מחפש אותנו, הגרבילים! ותחשבו - חתול הבר ככה סתם מסתתר אחרי השיחים? גם הוא רוצה להתנפל עלינו. אך אני לא מפחד מהעיט ומהחתול הגדול. הוא לא יוכל לזחול למאורה שלי. אני חושש במיוחד מהכוח, הלטאה הגדולה. ממנו לא ניתן להתחמק במאורה. אוי! אוי! הנה הוא הגנב בעל שיניים חדות! כבר התגנב לכאן! הגרביל קפץ למאורה ונעלם בה תחת האדמה.

והכוח אחריו. שם את ראשו במאורה ולוחש דרך
השיניים:

"שומע, שומע. לא ברכת רחוק. צא מיד! אינך
רוצה? אז אבוא אליך בעצמי."

המאורה של גרביל היא מבוך תת-קרקעי שלם.
מעברים, תעלות, חדרונים. ובכל מקום מישהו חי.
הכוח זוחל לתוך המעבר תת-קרקעי ומולו צפרדע.
"איזה מין דחליל מוזר בעל עיניים בולטות?" לוחש
הכוח "ועוד מנומר!"
"אני לא דחליל" עונה הצפרדע "אני צפרדע ירוקה,
אורחת של הגרביל."

"זמה את עושה כאן, צפרדע ירוקה, א?"
"אני לנה כאן, או יותר נכון, אני מבלה כאן ביום. אני
יצור עדין, העור שלי דקיק ואינני יכולה להסתובב
בשמש של יום, כי אתייבש. לכן אני ישנה ביום
ובלילה יוצאת לטייל. ובבוקר חזרה למאורה. ויש לי

קישטו ארמונות ציורים שלי!"
הכוח השתומם מאוד.
"אם את מכובדת כזו, איך זה
שאת לא חיה בארמון אלה
במאורה חשוכה?"
"אז מה?" התבלבלה קצת
החיפושית "יש לי עוד כינוי אחד,
אם לומר את האמת. קוראים לי
גם חיפושית זבל. אני אוספת
כזה. הרי צריך גם לאכול..."
הכוח חייך.
"גם אני צריך לאכול. והגרביל
ברח. אמרי לי - איפה הוא
הסתתר?"
"סיפרתי לך כבר הכל" קראה
זבלית פרעה "ואת זה לא אספר."

פינה אצל הגרביל. לחה ונעימה."
"ואיפה בעל הבית שלך?" לוחש הכוח "תראי לי,
אני מתגעגע אליו."
"לא אראה בשום אופן! הוא קיבל אותי כאן ולמה לי
להחזיר לו רעה תחת טובה! אינני רוצה להיות
כפוית טובה."
"אז אוכל אתך יחד עם הפינה הלחה והנעימה
שלך!" כעס הכוח "תכף אטרוף אתך!"
"ואני לא אכילה, לא טעימה" קרקרה הצפרדע
"תקבל כאבי בטן."
הכוח חרק שיניים, דחף את הצפרדע בכף בעלת
טפרים חדים והמשיך לזחול הלאה. בדרכו ראה
זבלית פרעה.
"מי את, חיפושית או מה?"
והזבלית נעלבה:
"אני חיפושית פרעה! בזמנים עתיקים בני אדם

אני לא מלשינה על חברים."

"לא תספרי, אז אחרים יספרו" לחש הכוח "אתם תושבים רבים כאן במאורה. הי, פרפרים! ראיתם את הגרביל?"

במאורה של הגרביל הסתתרו פרפרי לילה מחום היום. הם ישבו על הקיר והניעו שפמים שלהם. "לא ראינו דבר, לא שמענו דבר, לא יודעים דבר!" רשרשו הפרפרים.

הכוח ידע היטב שכנפי הפרפרים האלה הן יבשות, קשות ומאובקות. לא שווה לגעת בהן. הוא המשיך הלאה. באחד החדרונים ראה ציפור – סלעית. היא נחבאה ליד הקיר והוא דיבר אליה בנימוס:

"מה קרה סלעית. כבר אינך אוכלת פרפרים?" "לא" ענתה הסלעית "יש לי כאן קן בחדרון, ובו כמה ביצים."

"אא, גילית לי! כבר מזמן לא טעמתי ביצה, לכן

נעשיתי צרוד קצת. תכף ארענן את גרוני."

הסלעית נבהלה והתחילה להתחנן בפני הכוח: "אעשה כל דבר למענך" אמרה "רק אל תיגע בקן שלי."

"טוב" אמר הכוח "לא אגע בקן שלך אם רק תראי לי איפה הגרביל. ואם לא תראי – תיזהרי!" "אראה לך, אראה" צפצפה הסלעית "הנה הוא שם, בחדר הזה. תמהר!"

"כמה טוב שהבהלתי אתך" שמח הכוח "עכשיו כבר הגרביל הוא שלי!" והוא זחל לחדרון ההוא. הסלעית הביטה אחריו וצחקקה. היא ידעה מי נמצא שם בחדרון הזה. היא שלחה את הכוח לשם כדי להציל את הגרביל.

הכוח מרגיש שמישהו יושב בחדר, אך מי – אינו רואה. כבר רצה לשאול ואז דווקא שאלו אותו: "מי אתה?"

"אני? אני הכוח, האימה של סנאים וגרבילי החולות. אני הלטאה הגדולה ביותר שבמדבר! שששש!"

"ואני" הוא שומע תשובה "אני חולדת המדבר! איימת הגרבלים, הסנאים והכוחים!"

הכוח נבהל ואמר בלחש חלש:
"תחזיר לי את הגרביל, ואלך."

והחולדה עונה:

"אין כאן שום דבר השייך לך! כל כאן שלי! תכף אתפוס אתך. תהיה לטרף שלי!"

תפסו הכוח והחולד זה את זה, התחיל מאבק. אבק הלך בכל מעברי המאורה. התאספו כולם סביב ומקשיבים - מי את מי? וגם הגרביל מקשיב. הוא כבר מזמן יצא מהמאורה ויושב בחוץ.

"פחד לשמוע איך הם נאבקים" לוחש הגרביל. אולי הטורפים האלה ייבהלו וירחיקו זה את זה

הגרביל הביט אחריהם, נרגע, והתחיל לעבוד.
בשיניים חדות קצר עשבים וסחב אותם למאורה
שלו.

מהמאורה שלי? אך, הייתי יכול אז לחיות בשקט
עם כל התושבים של המאורה. הם נהגו יפה, אף
אחד לא מסר אותי לכוח.
בסוף, תחת פני הקרקע המאבק הסתיים. החולדה
והכוח עזבו זה את זה ויצאו לכוונים שונים. הכוח
הופיע ליד הגרביל ושאל:
"הי, גרביל, לאן הלכה חולדת החולות?"
"שמאלה!" נבהל הגרביל.
"אז עלי ללכת ימינה!" אמר הכוח וזחל על החול
במהירות.
והנה החולדה קפצה מפתח המאורה.
"אי, גרביל, לאן הלך הכוח?"
"הוא זחל בכוון הזה!" הצביע שוב הגרביל
המבוהל.
"אז ארוץ לכוון שני!" שרקה החולדה וקפצה מהר
על הדיונות.